

ЕМОЦІЙНО-АФЕКТИВНІ ПРЕДИКТОРИ ПСИХОЛОГІЧНОЇ СТІЙКОСТІ ПОЛІЦЕЙСЬКИХ В УМОВАХ ЕКСТРЕМАЛЬНОГО НАВАНТАЖЕННЯ

Пономаренко Я. С.

доктор психологічних наук, доцент,
професор кафедри соціології та психології
Харківського національного університету внутрішніх справ
ORCID ID: 0000-0002-3374-3930

Бігуняк А. О.

аспірантка кафедри соціології та психології
Харківського національного університету внутрішніх справ
ORCID ID: 0009-0006-3272-8284

Статтю присвячено емпіричному аналізу емоційно-афективних предикторів психологічної стійкості працівників поліції, які здійснюють професійну діяльність в умовах екстремального навантаження воєнного періоду. У сучасній безпековій ситуації функціонування правоохоронних органів відбувається за умов підвищеної відповідальності, постійного ризику та інтенсивного психоемоційного впливу, що актуалізує проблему збереження регуляторного ресурсу особистості. Теоретичні узагальнення свідчать, що депресивність і тривожність можуть виступати як чинниками афективної дезрегуляції, так і індикаторами потенційного зниження психологічної стійкості. Метою дослідження стало визначення ролі депресивності, реактивної та особистісної тривожності у структурі емоційних чинників, пов'язаних із показниками агресивності та ворожості як маркерами деструктивних тенденцій. У дослідженні взяли участь 148 поліцейських віком від 18 до 31 року. Для збору емпіричних даних застосовано психодіагностичні методики оцінки рівня депресії, реактивної й особистісної тривожності та форм агресивної поведінки. Статистична обробка здійснювалася із застосуванням описової статистики, коефіцієнта кореляції Спірмена та множинного регресійного аналізу.

Результати засвідчили формування узгодженого афективного кластера, що поєднує депресивність і тривожність, а також їхні статистично значущі зв'язки з індексами агресивності та ворожості. Сукупність емоційних показників пояснює 32% варіативності агресивності, що підтверджує інтегральний характер їхнього впливу. Отримані дані дають змогу розглядати депресивність і тривожність як психологічні маркери уразливості та зниження саморегуляційного потенціалу в умовах воєнного навантаження. Практична значущість полягає у можливості ранньої діагностики афективних ризиків і розробленні програм психологічної підтримки поліцейських.

Ключові слова: психологічна стійкість, екстремальні умови служби, воєнний стан, депресивність, реактивна тривожність, особистісна тривожність, агресивність, ворожість, емоційна регуляція, працівники поліції.

Ponomarenko Ya. S., Bihuniak A. O. Emotional-affective predictors of psychological resilience in police officers under extreme workload conditions

The article presents an empirical analysis of emotional-affective predictors of psychological resilience among police officers performing professional duties under conditions of extreme workload during wartime. In the current security context, law enforcement activity is characterized by heightened responsibility, constant risk, and intensive psycho-emotional pressure, which actualizes the issue of preserving the individual's regulatory resources. Theoretical generalizations indicate that depressive tendencies and anxiety may function both as factors of affective dysregulation and as indicators of potential vulnerability within the structure of psychological resilience. The aim of the study was to determine the role of depression, state anxiety, and trait anxiety in the system of emotional factors associated with aggressiveness and hostility as markers of destructive tendencies. The sample consisted of 148 police officers aged 18 to 31 years. Standardized psychodiagnostic instruments were used to assess levels of depression, state and trait anxiety, as well as forms of aggressive behavior. Data were processed using descriptive statistics, Spearman's correlation analysis, and multiple regression modeling.

The findings revealed a structurally coherent affective cluster integrating depression and anxiety indicators, along with statistically significant associations between affective variables and indices of aggressiveness and hostility. The set of emotional variables accounted for 32% of the variance in aggressiveness, confirming the integral nature of their influence. The results suggest that depressive and anxiety-related tendencies may be considered psychological markers of vulnerability and reduced self-regulatory capacity under wartime stress exposure. The practical significance of the study lies in the potential for early identification of affective risk factors and the development of targeted psychological support programs for police officers operating in extreme conditions.

Keywords: *psychological resilience, extreme operational conditions, wartime conditions, depression, state anxiety, trait anxiety, aggressiveness, hostility, emotional regulation, police officers.*

Вступ. Професійна діяльність працівників поліції характеризується підвищеною емоційною напруженістю, високою відповідальністю та необхідністю оперативного прийняття рішень в умовах ризику. Тривале перебування у стресогенному середовищі, регулярний контакт із конфліктними ситуаціями та загрозами безпеці створюють передумови для накопичення емоційного виснаження та формування деструктивних реакцій. Особливої уваги в сучасній психології набуває проблема внутрішньої деструктивності як латентного чинника порушення професійної ефективності. Йдеться не лише про зовнішньо виражену агресію, а й про комплекс афективних станів: депресивність, ситуативну та особистісну тривожність, ворожість, почуття провини, які можуть формувати єдиний емоційно-дезрегуляційний контур. У контексті екстремальної професійної діяльності поліції афективна нестабільність може виступати фоновим ризиком зниження якості саморегуляції, контролю імпульсів і конструктивності поведінки. Водночас емпіричні дослідження, що аналізують системні зв'язки між депресивністю, тривожністю та різними формами агресії саме у поліцейському середовищі, залишаються недостатньо представленими. Таким чином, наукова проблема полягає у виявленні структури взаємозв'язків між афективними станами та показниками агресивності як індикаторами внутрішньої деструктивної тенденції у працівників поліції.

Професійна діяльність працівників поліції належить до категорії високостресових і передбачає систематичне перебування в умовах невизначеності, ризику та емоційної напруженості. Дослідження вітчизняних авторів засвідчують, що специфіка службових завдань безпосередньо впливає на емоційну

сферу особистості, зумовлюючи зростання тривожності, напруженості та схильності до афективних реакцій [1]. Психоемоційна напруженість розглядається як один із провідних чинників професійної деформації, що проявляється у зниженні емпатійності, формалізації міжособистісної взаємодії та посиленні деструктивних установок [2]. У сучасних умовах воєнного стану екстремальність професійного середовища суттєво посилюється. Порівняльні дослідження емоційного вигорання поліцейських у воєнний період демонструють зростання емоційного виснаження та деперсоналізації, що вказує на трансформацію афективної сфери під впливом тривалого стресу [11]. Подібні тенденції описуються й у зарубіжних роботах, де наголошується на відчутті ізольованості та прихованих психологічних труднощах у поліцейському середовищі [15]. Таким чином, емоційна напруженість постає не як ситуативний феномен, а як системна характеристика професійного функціонування.

Теоретичне осмислення емоцій як складного багаторівневого процесу дає змогу глибше зрозуміти їхню роль у професійній діяльності. К. Шерер розглядає емоції як інтегративні епізоди, що включають когнітивну оцінку, фізіологічні зміни та поведінкові реакції [13]. Відповідно, афективні стани впливають не лише на переживання, а й на процеси прийняття рішень та поведінкові стратегії. У концепції Е. Пітерс підкреслюється функція афекту у формуванні преференцій і вибору, що особливо значуще для професій, пов'язаних із ризиком і швидкими рішеннями [10]. Отже, емоційна регуляція стає ключовим механізмом підтримання психологічної стійкості. Питання емоційної регуляції у поліції активно досліджується в контексті емоційної

праці та її наслідків. Виявлено, що постійна необхідність контролю емоцій і демонстрації нормативно прийнятних реакцій асоціюється зі зростанням стресу та виснаження [7], а різні емоційні стратегії мають неоднакові наслідки для вигорання [12]. У правоохоронному середовищі значущу роль відіграє емоційний інтелект як ресурс адаптації та профілактики деструктивних реакцій [8]. У цьому контексті емоційно-афективні характеристики можуть виступати як чинниками ризику, так і потенційними ресурсами стійкості.

Вітчизняні дослідження психологічної готовності поліцейських до екстремальної діяльності зосереджуються на мотиваційно-вольових детермінантах та структурі готовності до ризику [3], водночас у межах аналізу професійного функціонування представників сектору безпеки й оборони окреслюються закономірності прояву агресивності як важливого поведінкового компоненту діяльності в умовах підвищеної напруженості [4]. Окремо виділяються чинники готовності до дій у кризових і воєнних ситуаціях, де поряд із когнітивними та вольовими компонентами значну роль відіграє емоційна стабільність [5]. У роботах О. Воробйової та співавторів показано, що в умовах війни прояви агресивної поведінки пов'язані з особливостями психічної саморегуляції [16], що підтверджує тісний зв'язок між афективною сферою та поведінковими реакціями. Водночас індивідуально-психологічні особливості, зокрема риси моделі «Big Five», розглядаються як предиктори професійної ефективності та адаптивності [18]. Дослідження вигорання у силових підрозділах демонструють, що емоційна регуляція та особистісні риси виступають значущими предикторами психологічного благополуччя [17]. Таким чином, психологічна стійкість постає як результат взаємодії ситуативних навантажень і особистісних ресурсів. Особливої уваги заслуговують роботи, що аналізують соціально-психологічні чинники, зокрема феномен загрози стереотипу та страху, які можуть впливати на підтримку надмірного застосування сили [14]. Це підкреслює, що афективні стани здатні модифікувати не лише внутрішні переживання, а й нормативні орієнтації та професійні рішення. Дослідження

впливу фізичної підготовки на психоемоційний стан керівників правоохоронних органів [9] демонструє, що підтримання фізичного ресурсу пов'язане зі стабілізацією емоційної сфери, що опосередковано підсилює стійкість до стресу.

Отже, аналіз сучасних наукових підходів дає змогу констатувати, що емоційно-афективні характеристики є центральним компонентом психологічної стійкості працівників поліції. В умовах воєнного навантаження їхня роль посилюється, оскільки саме здатність до регуляції депресивних і тривожних тенденцій визначає ефективність самоконтролю, прийняття рішень і міжособистісної взаємодії. Узагальнення теоретичних позицій [1; 5; 11; 16] дає підстави розглядати емоційно-афективні предиктори як системні детермінанти професійного функціонування в екстремальному середовищі, що й зумовлює необхідність їх подальшого емпіричного вивчення.

Метою дослідження стало емпіричне визначення характеру зв'язків між депресивністю, реактивною та особистісною тривожністю і показниками агресивності та ворожості у працівників поліції.

Методи та методики дослідження. У дослідженні взяли участь 148 працівників поліції віком від 18 до 31 року. Середній вік вибірки становив 22,95 року ($SD = 3.94$). До складу вибірки увійшли представники різних підрозділів, які перебувають на початкових етапах професійного становлення та виконують службові обов'язки в умовах підвищеного емоційного навантаження. Усі респонденти брали участь у дослідженні добровільно. Гарантувалися анонімність та конфіденційність отриманих результатів. Вибірка має однорідний віковий профіль, що дає змогу зосередитися на аналізі психологічних чинників без істотного впливу вікової диференціації. Для емпіричного вимірювання афективних та поведінкових показників було використано такі психодіагностичні методики: Шкала депресії А. Бека (BDI) – для оцінки рівня депресивних симптомів; Методика оцінки реактивної та особистісної тривожності Ч. Спілбергера – для визначення ситуативної та стабільної тривожності; Методика діагностики показників і форм агресії

А. Басса – А. Даркі – для оцінки різних форм агресивності та ворожості. Обробка даних здійснювалася з використанням пакета статистичного аналізу. На першому етапі було проведено описову статистику (M, SD, мінімальні та максимальні значення). Нормальність розподілу перевірялася за критерієм Шапіро–Уїлка. У зв'язку з виявленими відхиленнями від нормального розподілу для окремих змінних кореляційний аналіз здійснювався із застосуванням коефіцієнта рангової кореляції Спірмена (ρ). Для оцінки сукупного впливу афективних показників на рівень агресивності було використано множинний лінійний регресійний аналіз. Якість моделі оцінювалася за коефіцієнтом детермінації (R^2) та F-критерієм. Рівень статистичної значущості приймався на рівні $p < .05$.

Результати. На першому етапі було здійснено аналіз описових статистик досліджуваних змінних із метою визначення загального профілю емоційного стану респондентів та перевірки припущення щодо нормальності розподілу показників. Це дало змогу обґрунтувати вибір подальших методів статистичної обробки. Результати унаочнено в табл. 1.

Отримані дані свідчать про помірний рівень депресивності ($M = 9.22$; $SD = 7.50$), що відповідає межовим або легким проявам депресивних симптомів. Водночас показники реак-

тивної ($M = 39.11$; $SD = 11.61$) та особистісної тривожності ($M = 36.86$; $SD = 8.85$) перебувають у діапазоні середніх значень, що може вказувати на стабільну емоційну напруженість, характерну для осіб, залучених до професійної діяльності з підвищеним рівнем відповідальності та ризику. Індекс агресивності ($M = 17.57$; $SD = 5.27$) та індекс ворожості ($M = 8.05$; $SD = 3.67$) демонструють помірну вираженість, що свідчить про відсутність крайніх деструктивних тенденцій, однак указує на наявність поведінкових реакцій, потенційно пов'язаних з емоційним напруженням. Перевірка нормальності розподілу за критерієм Шапіро–Уїлка показала статистично значущі відхилення від нормального розподілу для показників депресії ($p = .001$) та реактивної тривожності ($p = .021$). З огляду на виявлені відхилення від нормального розподілу, для аналізу взаємозв'язків було використано коефіцієнт рангової кореляції Спірмена.

Другий етап дослідження був спрямований на виявлення структурних зв'язків між показниками депресивності, тривожності та агресивності. Концептуально передбачалося, що афективні стани можуть формувати узгоджений емоційний контур, який асоціюється з підвищеною деструктивністю. Результати презентовано в табл. 2.

Таблиця 1

Описові показники та нормальність розподілу

Змінна	M	SD	Min–Max	W	p
Депресія	9.22	7.50	0–33	0.886	.001
Реактивна тривожність	39.11	11.61	20–64	0.929	.021
Особистісна тривожність	36.86	8.85	20–61	0.973	.493
Індекс агресивності	17.57	5.27	5–29	0.988	.946
Індекс ворожості	8.05	3.67	1–16	0.976	.608

Примітка: M – середнє значення; SD – стандартне відхилення; Min–Max – мінімальне та максимальне значення; W – критерій Шапіро–Уїлка; p – рівень статистичної значущості

Таблиця 2

Кореляційна структура досліджуваних показників (ρ Спірмена)

Змінна	1	2	3	4	5
1. Депресія	–				
2. Реактивна тривожність	.70**	–			
3. Особистісна тривожність	.63**	.72**	–		
4. Індекс агресивності	.41*	.50**	.45*	–	
5. Індекс ворожості	.57**	.36*	.42*	.55**	–

Примітка: * – $p < .05$, ** – $p < .01$

Аналіз кореляційної матриці дає змогу виділити кілька принципових закономірностей. По-перше, між депресією та реактивною тривожністю зафіксовано сильний позитивний зв'язок ($\rho = .70, p < .01$), а також між реактивною та особистісною тривожністю ($\rho = .72, p < .01$). Це свідчить про формування цілісного афективного кластера, у межах якого ситуативне емоційне напруження взаємопов'язане зі стійкою тривожною налаштованістю та депресивними тенденціями. По-друге, встановлено помірні позитивні зв'язки між афективними показниками та індексом агресивності (ρ від .41 до .50) і ворожості (ρ від .36 до .57). Найбільш вираженим є зв'язок депресії з ворожістю ($\rho = .57, p < .01$), що дає змогу припустити трансформацію внутрішньо спрямованого негативного афекту у соціально опосередковану підозрілість та негативізм.

Таким чином, агресивність у досліджуваній групі не виступає автономною поведінковою характеристикою, а інтегрується у ширший емоційний контекст. Отримана структура зв'язків свідчить про системний характер афективної дезрегуляції.

Із метою визначення сукупного внеску афективних показників у пояснення рівня агресивності було здійснено множинний регресійний аналіз. Як залежну змінну вибрано індекс агресивності, предикторами виступили депресія, реактивна та особистісна тривожність. Результати представлено в табл. 3.

Побудована модель є статистично значущою: $R^2 = .32; F(3,33) = 5.23; p = .004$. Це означає, що 32% варіативності індексу агресивності пояснюється сукупністю досліджуваних афективних показників. Для психологічних досліджень це є змістовно вагомим показником, який свідчить про суттєву роль емоцій-

ної сфери у формуванні поведінкових реакцій. Водночас жоден з окремих предикторів не досяг рівня статистичної значущості ($p > .05$). Такий результат не слід інтерпретувати як відсутність впливу. Навпаки, він указує на інтегральний характер дії емоційних чинників: депресивність, реактивна та особистісна тривожність функціонують як взаємопов'язана система, а не як ізольовані незалежні детермінанти. Фактично йдеться про ефект сукупного емоційного навантаження. Кожен показник окремо не визначає рівень агресивності, однак їх поєднання формує психологічне тло, що підвищує ймовірність деструктивних реакцій.

Таким чином, дослідження демонструє, що внутрішня деструктивність у працівників поліції має не імпульсивний, а системний емоційно зумовлений характер. Це створює підґрунтя для розроблення програм психологічної профілактики, спрямованих на регуляцію афективної сфери як способу запобігання деструктивним поведінковим проявам.

Висновки. Теоретичний аналіз сучасних підходів до вивчення психологічної стійкості в екстремальних умовах засвідчує визначальну роль емоційно-афективної сфери як регуляторної основи професійного функціонування. У статті здійснено емпіричний аналіз емоційно-афективних показників як потенційних предикторів психологічної стійкості працівників поліції, які виконують службові обов'язки в умовах воєнного стану та підвищеного екстремального навантаження. Встановлено наявність структурно узгодженого афективного кластера, що об'єднує депресивність, реактивну та особистісну тривожність. Високі позитивні кореляційні зв'язки між цими показниками свідчать про їхню інтегровану дію в межах єдиного емоційного контуру, що дає змогу розглядати афективну сферу поліцейських не як сукупність ізольо-

Таблиця 3

Множинна регресія (залежна змінна – Індекс агресивності)

Предиктор	β	SE	t	p
Депресія	0.09	0.15	0.61	.549
Реактивна тривожність	0.11	0.11	0.98	.337
Особистісна тривожність	0.16	0.14	1.16	.256

Примітка: β – стандартизований регресійний коефіцієнт; SE – стандартна похибка; t – t-критерій; p – рівень статистичної значущості. Залежна змінна – індекс агресивності

ваних станів, а як системну конфігурацію взаємопов'язаних емоційних процесів. Виявлено статистично значущі позитивні зв'язки між показниками депресивності та тривожності з індексами агресивності й ворожості. Найбільш вираженим є зв'язок депресії з ворожістю, що може свідчити про трансформацію внутрішньо спрямованого негативного афекту у міжособистісну напруженість, підозрілість та схильність до негативних інтерпретацій соціальної взаємодії. Множинний регресійний аналіз продемонстрував, що сукупність афективних показників пояснює 32% варіативності індексу агресивності. Попри відсутність статистично значущих індивідуальних предикторів, модель у цілому є значущою, що підтверджує інтегральний характер впливу емоційних чинників. Агресивність формується не як наслідок дії одного ізольованого фактора, а як результат накопиченого емоційного навантаження.

Отримані результати дають підстави інтерпретувати агресивність у поліцейських як похідний компонент ширшої системи афективної дезрегуляції. В умовах воєнного стану

така дезрегуляція може знижувати рівень психологічної стійкості, ускладнювати процеси самоконтролю, прийняття рішень і конструктивної взаємодії. Депресивність і тривожність доцільно розглядати як психологічні маркери потенційної вразливості в умовах екстремального навантаження. Вони не визначають безпосередньо професійну ефективність, однак формують емоційне тло, що впливає на здатність до стабільної саморегуляції – ключового компонента психологічної стійкості.

Таким чином, емоційно-афективні показники виступають не лише індикаторами поточного емоційного стану, а й системними детермінантами регуляторного ресурсу особистості. За умов воєнного навантаження їхня роль у підтриманні або зниженні психологічної стійкості набуває особливої значущості.

Подальші дослідження доцільно спрямувати на розширення вибірки та включення представників різних підрозділів поліції з різним рівнем залучення до бойових і прифронтових завдань із метою уточнення структурних моделей емоційної регуляції та їхнього зв'язку з показниками психологічної стійкості.

Список використаних джерел

1. Галич М. Особливості впливу умов професійної діяльності поліцейських на емоційну сферу особистості. *Юридична психологія*. 2021. Т. 29. №. 2. С. 44–52. DOI: <https://doi.org/10.33270/03212902.44>
2. Кісіль З. Р., Кісіль Р.-В. В. Психоемоційна напруженість як детермінанта професійної деформації працівників Національної поліції України. *Соціально-правові студії*. 2021. № 3(13). С. 177–188. DOI: <https://doi.org/10.32518/2617-4162-2021-3-177-188>
3. Пономаренко Я. С., Шиліна А. А. Мотиваційно-вольові детермінанти психологічної готовності поліцейських до екстремальної діяльності. *Вчені записки НУ імені В. І. Вернадського. Серія «Психологія»*. 2025. Т. 36(75). № 3. С. 111–116. DOI: <https://doi.org/10.32782/2709-3093/2025.3/16>
4. Пономаренко Я. С., Шиліна А. А. Порівняльний аналіз агресивності у представників сектору безпеки та оборони. *Наукові записки. Серія «Психологія»*. 2024. № 2(4). С. 115–121. DOI: <https://doi.org/10.32782/cusu-psy-2024-2-17>
5. Пономаренко Я. С., Шиліна А. А., Греса Н. В. Чинники психологічної готовності поліцейських до дій у кризових та воєнних ситуаціях. *Наукові записки. Серія «Психологія»*. 2025. № 3. С. 80–86. DOI: <https://doi.org/10.32782/cusu-psy-2025-3-11>
6. Drodge E. N., Murphy S. A. Interrogating Emotions in Police Leadership. *Human Resource Development Review*. 2002. № 1(4). P. 420–438. DOI: <https://doi.org/10.1177/1534484302238435>
7. Kim J., Jung H.-S. The Linkage between Emotional Labor and Stress Effects on Retail Sales Workers. *Journal of Distribution Science*. 2021. № 19(10). P. 99–109. DOI: <https://doi.org/10.15722/jds.19.10.202110.99>
8. Magny O., Todak N. Emotional intelligence in policing: a state-of-the-art review. *Policing: An International Journal*. 2021. № 6(44). P.957–969. URL: <https://www.emerald.com/insight/1363-951X.htm>
9. Okhrimenko I. M., Ponomarenko Y. S., Shvets D. V., Ostapovich V. P., Kutsenko D. V., Torlo O. I., Hnatyuk S. S. The Effect of Physical Training on Health and Psycho-Emotional State of Managers of Law Enforcement Agencies. *Wiadomości Lekarskie Medical Advances*. 2023. Volume LXXVI, Issue 02. P. 285–291. DOI: <https://doi.org/10.36740/WLek202302106>

10. Peters E. The functions of affect in the construction of preferences. *The construction of preference* / Eds. S. Lichtenstein, P. Slovic. New York: Cambridge University Press, 2006. P. 454–463. DOI: <https://doi.org/10.1017/CBO9780511618031>
11. Ponomarenko Y., Zarichanskyi O., Kalamkovik M., Zarichanska N. Comparative Study of the Emotional Burnout of Police Officers in Wartime Conditions. *Insight: the psychological dimensions of society*. 2025. № 14. P. 321–352. DOI: <https://doi.org/10.32999/2663-970X/2025-14-15>
12. Schaible L. M., Six M. Emotional Strategies of Police and Their Varying Consequences for Burnout. *Police Quarterly*. 2016. № 19(1). P. 3–31. DOI: <https://doi.org/10.1177/1098611115604448>
13. Scherer K. R. What are emotions? And how can they be measured? *Social Science Information*. 2005. №44. P.695–729. DOI: <https://doi.org/10.1177/0539018405058216>
14. Trinkner R., Kerrison E. M., Goff P. A. The force of fear: police stereotype threat, self-legitimacy, and support for excessive force. *Law and Human behavior*. 2019. № 43(5). P. 421–435. DOI: <https://doi.org/10.1037/lhb0000339>
15. Turner T. Jenkins M. Together in Work, but Alone at Heart: Insider Perspectives on the Mental Health of British Police Officers. *Policing: A Journal of Policy and Practice*. 2019. № 13(2). P. 147–156. DOI: <http://dx.doi.org/10.1093/police/pay016>
16. Vorobiova O. V., Shylina A. A., Ponomarenko Y. S., Hresa N. V., Korol K. M. Peculiarities of aggressive behavior manifestation and mental self-regulation in police officers during the war. *Wiadomości Lekarskie*. 2025. № 8. P. 1530–1537. DOI: <https://doi.org/10.36740/WLek/209505>
17. Wahyuni P. S., Dewi F. I. R. Burnout Riot Police Officers: Emotional Regulation and Five Trait Personality as Predictor. *Psikodimensia: Kajian Ilmiah Psikologi*. 2020. № 19(2). P. 206–220. DOI: <https://doi.org/10.24167/psidim.v19i2.2856>
18. Widhiastuti H. Big Five Personality sebagai Prediktor Kreativitas dalam Meningkatkan Kinerja Anggota Dewan. *Jurnal Psikologi*. 2014. № 41(1). P. 115–133. DOI: <http://dx.doi.org/10.22146/jpsi.6962>

References

1. Halych, M. (2021). Osoblyvosti vplyvu umov profesiinoi diialnosti politseiskykh na emotsiinu sferu osobystosti [Peculiarities of the influence of professional activity conditions of police officers on the emotional sphere of personality]. *Yurydychna psykholohiia*, 29(2), 44–52. <https://doi.org/10.33270/03212902.44> [in Ukrainian].
2. Kisil, Z. R., & Kisil, R.-V. V. (2021). Psykhoemotsiina napruzhenist yak determinanta profesiinoi deformatsii pratsivnykiv Natsionalnoi politsii Ukrainy [Psycho-emotional tension as a determinant of professional deformation of National Police employees of Ukraine]. *Sotsialno-pravovi studii*, 3(13), 177–188. <https://doi.org/10.32518/2617-4162-2021-3-177-188> [in Ukrainian].
3. Ponomarenko, Ya. S., & Shylina, A. A. (2025). Motyvatsiino-volovi determinanty psykholohichnoi hotovnosti politseiskykh do ekstremalnoi diialnosti [Motivational and volitional determinants of psychological readiness of police officers for extreme activity]. *Vcheni zapysky NU imeni V. I. Vernadskoho. Serii: Psykholohiia*, 36(75)(3), 111–116. <https://doi.org/10.32782/2709-3093/2025.3/16> [in Ukrainian].
4. Ponomarenko, Ya. S., & Shylina, A. A. (2024). Porivnialnyi analiz ahresyvnosti u predstavnykiv sektoru bezpeky ta oborony [Comparative analysis of aggressiveness among representatives of the security and defense sector]. *Naukovi zapysky. Serii: Psykholohiia*, 2(4), 115–121. <https://doi.org/10.32782/cusu-psy-2024-2-17> [in Ukrainian].
5. Ponomarenko, Ya. S., Shylina, A. A., & Hresa, N. V. (2025). Chynnyky psykholohichnoi hotovnosti politseiskykh do dii u kryzovykh ta voiennykh sytuatsiiakh [Factors of psychological readiness of police officers for actions in crisis and wartime situations]. *Naukovi zapysky. Serii: Psykholohiia*, 3, 80–86. <https://doi.org/10.32782/cusu-psy-2025-3-11> [in Ukrainian].
6. Drodge, E. N., & Murphy, S. A. (2002). Interrogating emotions in police leadership. *Human Resource Development Review*, 1(4), 420–438. <https://doi.org/10.1177/1534484302238435>
7. Kim, J., & Jung, H.-S. (2021). The linkage between emotional labor and stress effects on retail sales workers. *Journal of Distribution Science*, 19(10), 99–109. <https://doi.org/10.15722/jds.19.10.202110.99>
8. Magny, O., & Todak, N. (2021). Emotional intelligence in policing: A state-of-the-art review. *Policing: An International Journal*, 44(6), 957–969. Retrieved from: <https://www.emerald.com/insight/1363-951X.htm>
9. Okhrimenko, I. M., Ponomarenko, Y. S., Shvets, D. V., Ostapovich, V. P., Kutsenko, D. V., Torlo, O. I., & Hnatyuk, S. S. (2023). The effect of physical training on health and psycho-emotional state of managers of law enforcement agencies. *Wiadomości Lekarskie*, 76(2), 285–291. <https://doi.org/10.36740/WLek202302106>
10. Peters, E. (2006). The functions of affect in the construction of preferences. In S. Lichtenstein & P. Slovic (Eds.), *The construction of preference* (pp. 454–463). Cambridge University Press. <https://doi.org/10.1017/CBO9780511618031>

11. Ponomarenko, Y., Zarichanskyi, O., Kalamkovik, M., & Zarichanska, N. (2025). Comparative study of the emotional burnout of police officers in wartime conditions. *Insight: The Psychological Dimensions of Society*, 14, 321–352. <https://doi.org/10.32999/2663-970X/2025-14-15>
12. Schaible, L. M., & Six, M. (2016). Emotional strategies of police and their varying consequences for burnout. *Police Quarterly*, 19(1), 3–31. <https://doi.org/10.1177/1098611115604448>
13. Scherer, K. R. (2005). What are emotions? And how can they be measured? *Social Science Information*, 44, 695–729. <https://doi.org/10.1177/0539018405058216>
14. Trinkner, R., Kerrison, E. M., & Goff, P. A. (2019). The force of fear: Police stereotype threat, self-legitimacy, and support for excessive force. *Law and Human Behavior*, 43(5), 421–435. <https://doi.org/10.1037/lhb0000339>
15. Turner, T., & Jenkins, M. (2019). Together in work, but alone at heart: Insider perspectives on the mental health of British police officers. *Policing: A Journal of Policy and Practice*, 13(2), 147–156. <http://dx.doi.org/10.1093/police/pay016>
16. Vorobiova, O. V., Shylina, A. A., Ponomarenko, Y. S., Hresa, N. V., & Korol, K. M. (2025). Peculiarities of aggressive behavior manifestation and mental self-regulation in police officers during the war. *Wiadomości Lekarskie*, 8, 1530–1537. <https://doi.org/10.36740/WLek/209505>
17. Wahyuni, P. S., & Dewi, F. I. R. (2020). Burnout riot police officers: Emotional regulation and Five Trait Personality as predictor. *Psikodimensia: Kajian Ilmiah Psikologi*, 19(2), 206–220. <https://doi.org/10.24167/psidim.v19i2.2856>
18. Widhiastuti, H. (2014). Big Five personality sebagai prediktor kreativitas dalam meningkatkan kinerja anggota dewan [Big Five personality as a predictor of creativity in improving council members' performance]. *Jurnal Psikologi*, 41(1), 115–133. <http://dx.doi.org/10.22146/jpsi.6962>

Дата першого надходження статті до видання: 18.01.2026

Дата прийняття статті до друку після рецензування: 21.02.2026

Дата публікації (оприлюднення) статті: 13.05.2026